

Sayın Hahambaşım, sevgili yahidler,

15 Kasım 2003 günü hiçbir şeyden habersiz evde geziniyordum. Hava kapalıydı. Evde garip bir şeyler oluyordu. Babam sabahın erken saatlerinde televizyonu açmış haberlerden bir şeyler öğrenmeye çalışıyor, alt yazıda geçen isimleri panik içerisinde okuyordu. Benim o gün kıza kıza sinema programım vardı; hatta anneler olmadan ilk defa sinemaya gidecektik, çok heyecanlıydım. Annem son anda o gün gidemeyeceğimize karar verdi; garip olan şey diğer arkadaşlarım da gidip gitmediğimizi sormak için bizi aramamasıydı.

Ertesi gün yapılacak Bat-Mitsva Kulübü toplantısının iptal olduğu haberini aldım. Bat-Mitsva Kulübü bir veya iki hafta önce başlamıştı; Şişli Sinagogu'nun bodrum katında buluşuyorduk. Aynı saatte Bar-Mitsva Kulubu de vardı; onlar da sanırım üst katlarda buluşuyorlardı. 11 yaş için güzel bir etkinlikti, yeni arkadaşlar ediniyor, iyi vakit geçiriyorduk. O günden sonra 3 hafta boyunca Bat-Mitsva Kulubu'ne gidemedik. Daha sonra evlerde toplanılmaya başladı. Ama nasıl kalabalık! Bir eve belki 60-70 tane 11 yaşında kızı doluyordu.

Bize o zaman madrihalarımız ne olduğunu, nasıl olduğunu anlattılar mı hatırlamıyorum ama hepimiz ne korkunç bir olay ile karşı karşıya kaldığımızın farkındaydık. Hepimiz, belki de bir gün fark ile kurtulmuş olduğumuzu konuşuyorduk.

Daha sonrasında dernek hayatımda madrih ve madrihalarımız 15 Kasım 2003 gününün tarihimiz için ne kadar kara bir gün olduğunu bize özümsettiler. Gün geldi, biz de kendi hanıhlerimize bu olguyu anlatmaya, hissettirmeye çalıştık. Holokost belleğimizde yer ediyorsa, Varlık Vergisi, Trakya olaylarını biliyorsak, bunu da bilmemiz, unutmamız ve unutturmamız gerektiğini, gelecek nesillere aktarılması gerektiğini söyledik.

Ama şimdi etrafıma baktığımda, çocukları üzülmessin diye onlara tarihimizi anlatmayan anne-babalar, sinagoglara 15 Kasım'da veya daha önce saldırıda bulunulduğunu bilmeyen çocuklar/gençler, 'Öyle bir şey olmuştu dimi?' diyen büyükler görüyorum. Yaklaşık 3 hafta önce dağıtmaya başladığımız ve artık 5. senesinde olan ve hatta geniş toplumdan arkadaşlarımız tarafından bile bilinen ve takılan bilekliklerimizi soran bazı dindaşlarımıza; 'Hatırlıyor musun 14 sene önce Neve Şalom Sinagogu ve Şişli Sinagogu saldırıya uğramıştı' diye başlayarak hikayesini anlatmaya başlıyorum. Olayı anlatmak boynumun borcu ancak 'Hatırlıyor musun?' diye başlamak içimi acıtıyor.

Ben ve akranlarım, belki de bu olayı anlayabilen ve özümseyen son nesil olduk. Bu olayların unutulmaması, unutturulmaması için hepimize görev düştüğünün farkındayız. Senede bir gün, hedefi olduğunuz ancak şans eseri kurtulmuş olduğunuz bir terör olayını hatırlamak için büyükanneler torunlarına, gençler anne-babalarına bu olayı hatırlatacak ve herkes 'Buradayım' demek için buraya gelecek. Şu teknoloji çağında gençler duyarlılık artırmak için gerekirse sosyal medya paylaşımı yapacaklar, bu konuda yazıp çizecekler. Kolumuzdaki bileklikleri belki aylarca çıkarmayacak, soranlara ne anlama geldiğini anlatacağız. Ancak ne olursa, her ne olursa olsun bizi bir toplum yapan yapıtaşlarımızdan biri olan tarihimizi unutmayacağız. Bunu unutmamak için atılan her adım bizi kuvvetlendirecek, bir araya getirecek.

Hayatımızı, bir daha geri dönülmez şekilde değiştirmiş olan bu korkunç olayın bir daha meydana gelmemesi için unutturmayacak, hep hatırlayacağız.